

La sang de les flors

Anita Amirrezvani

La primavera de l'any en què se suposava que m'havia de casar, un cometa va creuar el cel del meu poble. Era el cometa més lluminós que havíem vist mai, i el més funest. Nit rere nit, mentre recorria el firmament espargint les seves blanques llavors de tristesa, tots miràvem de desxifrar els esfereïdors missatges dels estels. Hajj Ali, l'home més savi del poble, va anar fins a Esfahan a buscar una còpia de l'almanac del mestre dels astrònoms a fi que poguéssim saber quines calamitats ens esperaven.

El vespre del seu retorn, la gent del poble es va aplegar a la plaça per escoltar les prediccions d'Hajj Ali per als propers mesos. Els meus pares i jo esperàvem drets al costat del vell xiprer, l'únic arbre que hi havia al poble, i que la gent havia decorat amb tot de cintes de roba en senyal de vots i promeses. Tothom mirava enlaire, cap a les estrelles, les barbetes adreçades cap al cel, els rostres seriosos. Jo era prou menuda per veure des de sota la gran barba blanca d'Hajj Ali, que semblava un manat de males herbes del desert. Maheen, la meva mare, va assenyalar l'Esberlador de Caps, que cremava tot roig enmig del cel nocturn.

-Mira, el planeta Mart està en flames! -va exclamar-. Això farà que encara augmenti més la maldat del cometa.

Molts dels vilatans ja havien percebut senyals misteriosos, o bé havien sentit parlar de desgràcies provocades pel cometa: una plaga havia assolat el nord de l'Iran, segant la vida de milers de persones; a Doogabad, una núvia havia quedat atrapada a casa seva a causa d'un terratrèmol, i tant ella com totes les dones convidades al casament havien mort asfixiades moments abans de reunir-se amb el nuvi. Al nostre poble, uns insectes de color vermell, que no s'havien vist mai per aquestes terres, havien infestat les collites.

Goli, la meva millor amiga, va arribar amb el seu marit Ghasem, que era molt més gran que ella, i em va saludar fent-me un petó a cada galta.

-Com et trobes? -li vaig preguntar, i immediatament es va posar la mà a la panxa.

-Em sento pesada -va contestar-me, i jo sabia que devia estar amoïnada pel destí de la nova vida que li creixia dintre.

Poc després, tots els habitants del poble, fora dels més vells i dels malalts, s'havien aplegat entorn del savi. Gairebé totes les dones anaven vestides amb túniques de forma acampanada i colors llampants, damunt d'uns pantalons prims, i al cap, hi duïen mocadors amb serrell; i els homes anaven vestits amb llargues túniques blanques, pantalons i turbant. Hajj Ali, en canvi, duia un turbant negre que indicava que era descendent del profeta Mahoma, i un astrolabi, que l'acompanyava a tot arreu on anava.

-Bons vilatans -va saludar, amb una veu tota enrogallada, que sonava com una roda arrossegant-se per un camí de pedres-, abans de començar, dediquem els nostres lloances als primers seguidors del

Profeta, especialment a Ali, rei de tots els creients.

AMIRREZVANI, Anita. La sang de les flors. Barcelona: La Magrana, 2008.
Traduït per Elena Martí Segarra